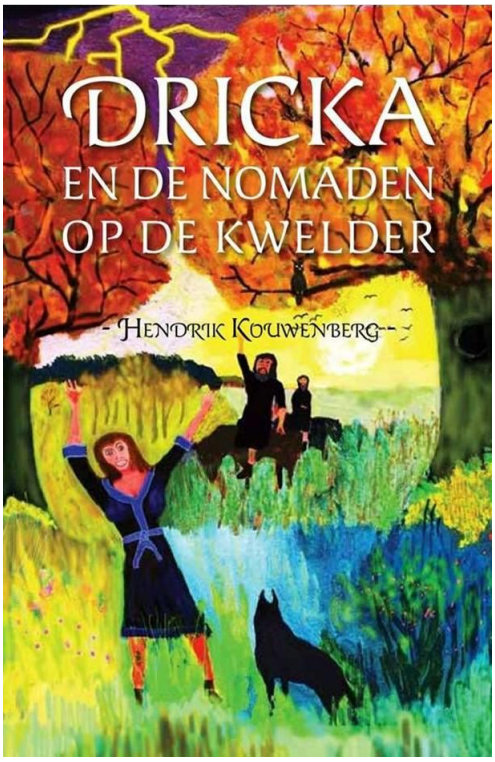

Bij Steenbergen, ongeveer 5 km van Roden, ligt een eeuwenoud hunebed. Wat heb ik daar al vaak gestaan. Dan spelen er allerlei vragen door mijn hoofd. "Hoe zou het er hier toen (3000 voor Christus) hebben uitgezien? Wie begroeven hier hun doden? Waar zouden ze gewoond hebben?"

Het boek dat Henk Kouwenberg heeft geschreven beschrijft hoe het geweest zou kunnen zijn. Hij vertelt over de groep mensen die hier in de steentijd woonde. Hoe ze leefden, wat ze aten, hoe ze jaagden, welke gevaren hen omringden. Ik heb het boek verslonden. Het is bedoeld als jeugdboek maar ook als vijftig-plusser kun je er nog erg van genieten.

Van de inhoud wil ik niets prijsgeven, maar het is leerzaam en spannend. Er gebeurt van alles met het steentijd-meisje Dricka, we lezen hoe ze wordt geboren en in het laatste hoofdstuk lezen we hoe en waar ze wordt begraven. Nederland zag er toen heel anders uit.
De wadden-eilanden waren er nog niet, er was heel veel bos en langs de zee was een brede strook onherbergzaam gebied waar mensen niet konden wonen omdat de zee regelmatig heel ver het land in kwam. De dorpjes Rona en Borga liggen ongeveer 4 dagreizen van elkaar af en Tesla ligt helemaal in het Westen tegen de noordzee aan.

Je komt heel veel te weten over het leven in die tijd.
Het boek is smullen als je van geschiedenis houdt en beschikt over een rijke fantasie. In gedachten zag ik ze al lopen over het pad van Roden naar Borger over de hogere gedeelten in Drenthe. Of bivakkeren aan de kust bij Texel. Regelmatig haalde ik het kaartje dat voorin het boek staat er bij om te kijken waar ze nu weer heengingen.
Wat heel duidelijk wordt in dit boek is dat de mens bedoeld is om in groepen/kuddes te leven. Een mens alleen is erg kwetsbaar en (zeker in die tijd), niet bij machte om zich als individu staande te houden.
Verder is ook de onzekerheid beklemmend als iemand niet terugkeert naar het dorp. Wat is er gebeurd? In het boek wordt dit na lange tijd toch duidelijk voor de achterblijvers, maar in de praktijk zal dit vaak niet

zo geweest zijn.
De steentijd mensen praten hedendaags Nederlands met elkaar. Dat is niet heel reëel, maar wel fijn voor het verhaal. Op een gegeven moment zegt iemand: "'s lands wijs, 's lands eer....." Het is de schrijver vergeven.

Het duurt wel even voor je 'in het verhaal' zit. Kouwenberg is natuurlijk onderwijzer in hart en nieren en in het eerste hoofdstuk wordt heel veel uitgelegd en verduidelijkt. Dat is wel heel veel informatie in één keer. Als je eenmaal met hoofdstuk één bent begonnen pak je de draad van Dricka s verhaal zo op en leef je mee met haar en haar dorpsbewoners.

Eén minpuntje: de illustraties kunnen mij niet bekoren.
Nou heb ik die illustraties niet nodig, want ik beschik over de bovengenoemde 'rijke fantasie'…….

Als ik straks weer een keer bij het hunebed sta zal ik er met andere ogen naar kijken.
En hoe ik ook van geschiedenis hou: ik ben toch blij dat ik nu leef!

Januari 2016 Ada Waninge-Vrieswijk